

CONVORBIRI LITERARE

No. 8.

BUCUREŞTI, AUGUST, 1908.

Anul XLII.

DIRECTOR: S. MEHEDINȚI

CUPRINSUL

Duiliu Zamfirescu. — Leon Tolstoi.

Ioan Urban Iarnic. — Cum am făcut cunoștință cu „Convorbirile Literare”.

G. Tutoveanu. — Tuzla (versuri).

D. C. Ollănescu. — Scrisori către D-l I. Negrucci.

C. Antoniade. — Thomas Carlyle.

G. Vălsan. — Pe o vale... (schiță).

Const. Moisil. — O nouă inscripție găsită la Troeșmis.

D. Nanu. — Cugetări.

I. P. — Rugă (versuri).

M. I. Chirițescu. — Împăcare (schiță).

Mihnea. — La izvorul Banduziei (versuri).

Eug. Ciuchi. — Intărirea ideii de unire prin literatura națională.

Soveja. — Părerile lui Tolstoi despre artă.

Hurmuzachi. — Scrisori către Ioan Maiorescu.

*** Cronica literară și științifică: Fapte, recensii, reviste.

Al. Tzigara-Samurcaș. — Cronica artistică: Monumentele noastre: Mănăstirea Sinaia.

S. Mehedinți. — Cronica școlară: Examen de maturitate.

I. Vornicu. — Cronica economică: Comerțul exterior al României.

S. M. — Dela României de peste Carpați: Adunarea «Astrei» la Șimleu.

Bibliografie.

Errata.

VOLUMUL II

BUCUREŞTI

Inst. de Arte Grafice CAROL GÖBL S-r I. St. Rasidescu

16, STRADA DOAMNEI, 16

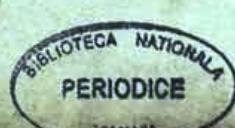
1908

Preful unui exemplar, Leu 1,50

22.246

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ

Inv. / P .....

CRONICA ARTISTICA

MONUMENTELE NOASTRE

III. Mănăstirea Sinaia

Se fac lucrări de reparație la vechea mănăstire Sinaia. Deși impuse în urma incendiului din Ianuarie trecut, asemenea lucrări au neliniștit totuși pe mulți. Căci sub pretext de restaurări, s'au comis atâtea denaturări a vechilor clădiri, încât cu drept cuvânt am devenit neîncrezători în valoarea unor asemenea lucrări. Aceleași sentimente m'au impins și pe mine să cercetez mai de aproape restaurarea planuită.

Cu mulțumire pot anunță pe toți cei cari se interesează de asemenea chestiuni, că de astă dată n'avem de ce să ne îngrijorăm. Reclădirea părților distruse de foc se face în chipul cel mai conștiincios și intelligent. Eforia spitalelor a însărcinat cu executarea lucrării pe Tânărul arhitect D. St. Ciortan, unul din cei mai străluciți diplomați ai școalei noastre de arhitectură. Nelipsind de pe șantier, d-sa supraveghează de aproape chiar cele mai mici amănunte. Dega- jând zidul de vechia tencuială, a scos la lumină o mulțime de detalii nebănuite ale vechiei construcționi, ceia ce îi va permite o reconstruire cât mai apropiată de înfățișarea primativă a clădirii. Vom recăptă astfel cu tot farmecul său de odinioară acest vechi colț al Sinaei, desigur cel mai interesant din tot complexul mănăstirii. Căci pe cât de neplăcută este biserică cea mare, cu toată bogata și pretențioasa sa arhitectură, pe atât de fermecătoare e curtea cea mică cu clădirile sale. E singurul monument străbun în Sinaia cea atât de nouă și aşă de cozmopolită până și în arhitectura sa. Chiar și biserică cea mare e, pare-se, anume astfel reclădită, cu ornamente în cărămidă tricoloră (!) au-

reală din belșug și sculpturi extravagante, ca să scoată la iveală necumpătarea noastră față de buna chibzuială și sentimentul artistic al strămoșilor noștri.

De aceia de biserică cea mare, intemeiată d'abiă în 1843 și reconstruită din nou în 1893, nici nu va fi vorba aci; parte cea veche a mănăstirii singură fiind interesantă. Aceasta e opera Spătarului Mihail Cantacuzino, din anul 1695. Dar nu numai vechimea ei, ci mai ales unele amănunte artistice îi ridică valoarea. Sculpturile în piatră sănt tot atât de frumoase și mai ales interesante ca și cele dela biserică Colțea a aceluiași ctitor, despre care a fost vorba în No. din Martie al acestei reviste.

Biserica bătrână a Sinaei, cum i se zice azi, spre deosebire de cea mare și nouă, este tipul unui mic schit din vremea trecută.

Prin înfățișarea exterioară prezintă o variantă interesantă a bisericiei obișnuite. Are în tocmai forma unei cruci, cele două brațe fiind indicate prin sănurile laterale ale naosului, cari în cazul de față, ca și absida altarului, au forma exterioară dreptunghiulară iar nu poligonală, sau rotundă. Proportiile bisericii sunt foarte reduse: 15 m. numai în axa lungitudinală, iar lățimea e numai de 5.40 m., la cari se adaogă, la naos, câte o proeminență de un metru de fiecare parte, reprezentând cele două abside. Planul bisericii e cel cunoscut: un amvon (recte advon) sau pridvor cu colonade, despărțit printr'un zid gros de 1.40 m. de tinda sau pronaosul cu boltă cilindrică. Pronaosul în cazul de față este redus numai la o lărgime de doi metri și despărțit de naos printr'un zid susținut de patru stâlpi frumos sculptați, din care cei doi lateralni sunt jumătate prinși în zid. Stâlpii sănt reuniți prin bârne de lemn la baza arcadelor ascuțite. Neaua sau naosul nu se depărtează de tipic: la partea centrală dreptunghiulară, se alipesc în lături două abside semicirculare, iar spre răsărit absida altarului. Deasupra boltelor sănurilor se ridică, prin intermediul pendentivilor sau arcanelor, turla cilindrică a bisericii.

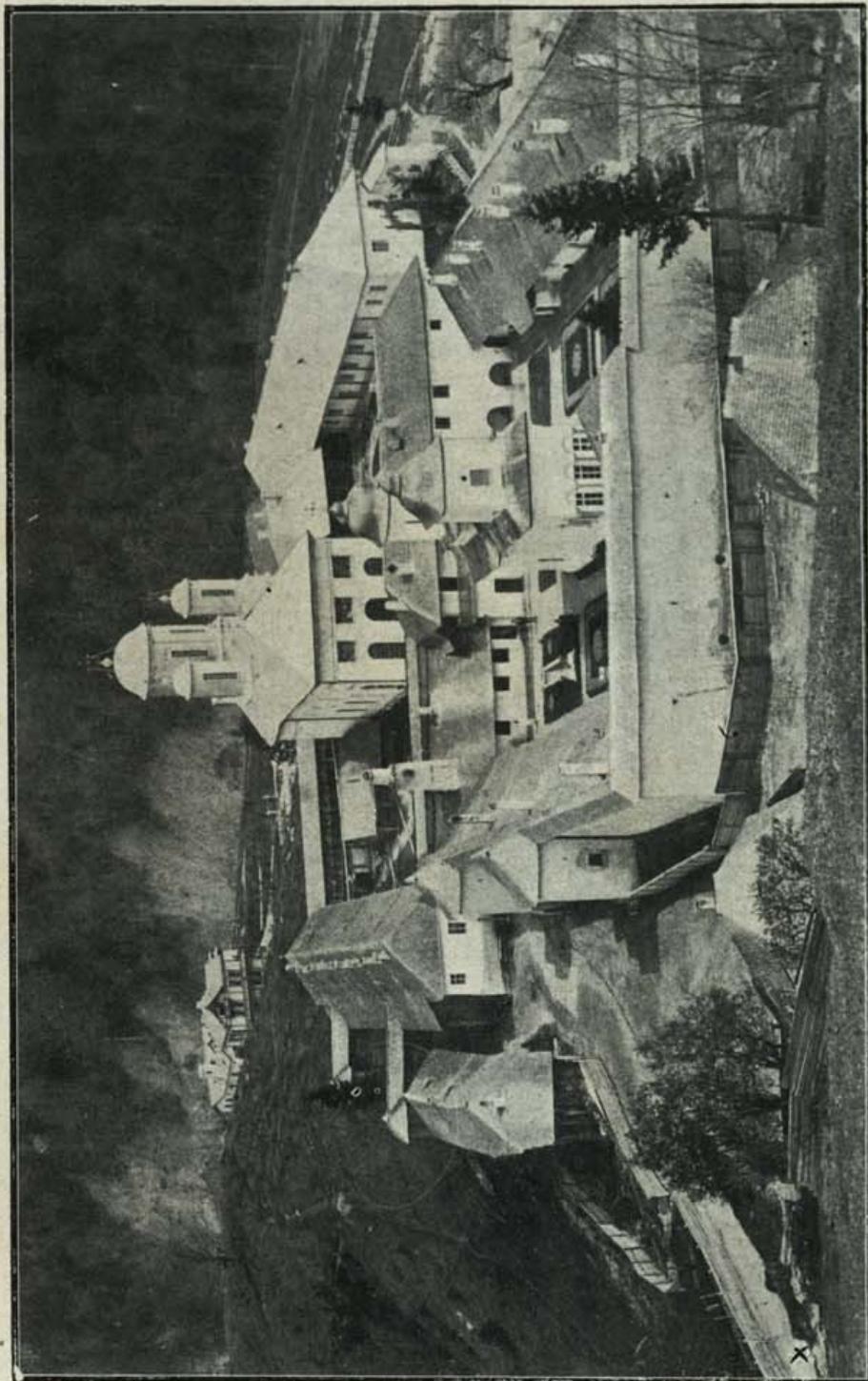
Altarul e despărțit printr'o catapeteazmă de zidărie groasă întreruptă prin trei deschideri, fără uși, terminate prin arcade trilobate. Bolta altarului în partea de jos se continuă printr'o arcadă mare scobită în zidul cel drept din spre răsărit. Firida proscomidiei din stânga și a diaconiconului în dreapta sunt foarte pronunțate. Pentru spațiul atât de redus al altarului, zidul e întrerupt prin prea multe unghiiuri. Pe din afară, bisericuța, spre deosebire de tipul comun,

nu e incinsă de brâul characteristic stilului românesc. Ea repauzează pe un soclu format dintr'o serie de ciubuce proeminente spre bază. Suprafețele dreptunghiulare ale fațadelor sunt îngrădite prin ciubuce drepte. Cornișa, foarte largă, e ca și soclul formată dintr'o serie de proeminențe și ciubuce reliefându-se spre acoperiș. E probabil ca tencuiala posterioară să acopere ornamente de zimți de cărămidă. Lumina pătrunde în biserică prin ferestre a căror deschidere nu e mai largă de 30 cm. pe 1.20 m. înălțime; în interior ele se largesc în grosimea zidului de peste un metru. Ferestrele au chenare sculptate cu ornamente florale; la bază căte un cap de leu, care d'abia se mai recunoaște azi. Tinda are o singură fereastră în zidul din spre sud, cel-lalt zid fiind ocupat de scara clopotniței; absidele naosului au fiecare căte o fereastră, iar altarul una spre răsărit. Chenarele ferestrelor sunt diferit sculptate; toate se termină prin arcade în trifoiu.

De un interes cu totul deosebit sunt celelalte sculpturi în piatră. Intrarea tindei e încadrată de doi stâlpi foarte bogat sculptați cu ornamente și cartușe characteristic renașterei italiene și fără nici o asemănare cu chenarele obișnuite la bisericele din țara noastră. Capitelele coloanelor sunt alcătuite din palmete, iar d'asupra lor se află căte un inger cu ramuri de palmier în mână, îngenunchind spre stema cantacuzinească, care ocupă centrul ușei dela intrare. Deasupra o lespede, de aceiași piatră, cu o cornișă proeminentă și sculptată termină portalul. Laturea stângă a lespezelor ocupă figura în relief pronunțat a lui Moise cu tablele în brațe; la dreapta Aron cu toiagul cel înflorit. Pe cartușă mijlocie, încadrată cu ornamente florale și ușor bombată, stă scrisă numai cu vopsea neagră, iar nu săpată, următoarea inscripție posterioară.

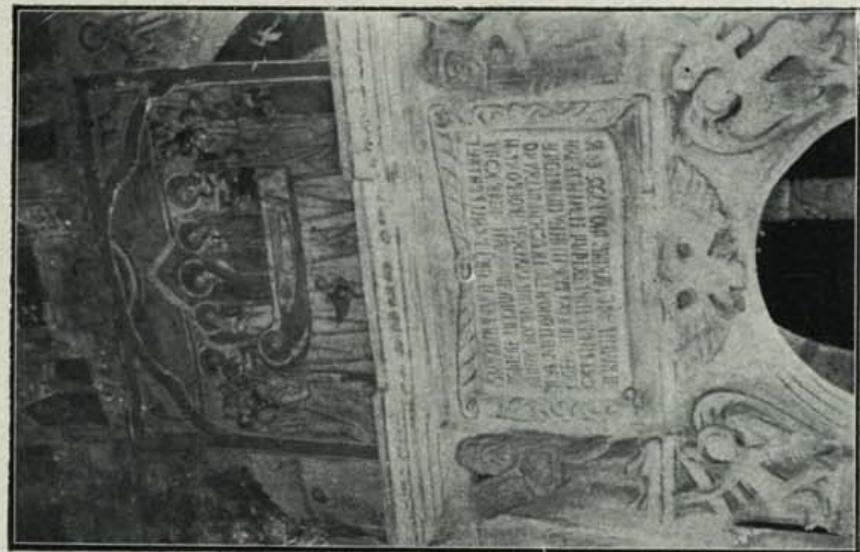
Zugrăvitusau ačastă sfântă biserică în zilele prea luminatului Domn[u]l[ui] Io Aleksandru Co[n]stantinu Muruzu Voevodu și îndu mitropolitul prea sfîntu Do sitei și sau săvârșitul prinu toată osteneala și cheltuiala părintelui Egumenu Damaschinu, ano 1795 Se[p]t[embrie] 16.

Și mai interesanți și mai ales mult mai frumos sculptați sunt stâlpii din interior. Ei se ridică pe console înalte de aceiași lărgime ca diametrul coloanelor. Fusul e sculptat cu ornamente ce se prelungesc într'o spirală elegantă d'alungul coloanei: simple glafuri adâncite alternează cu

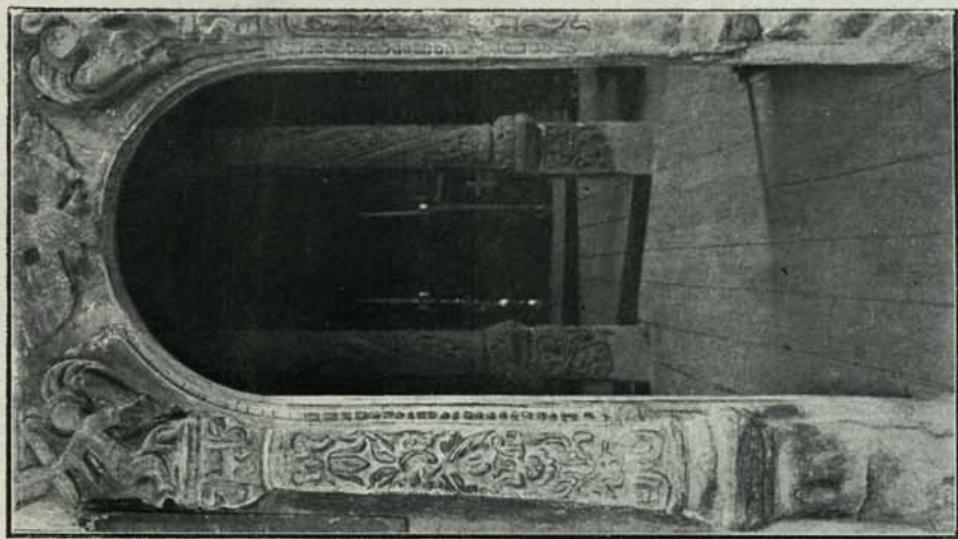

Vedere generală a Mănăstirii Sinaia, prin 1875.

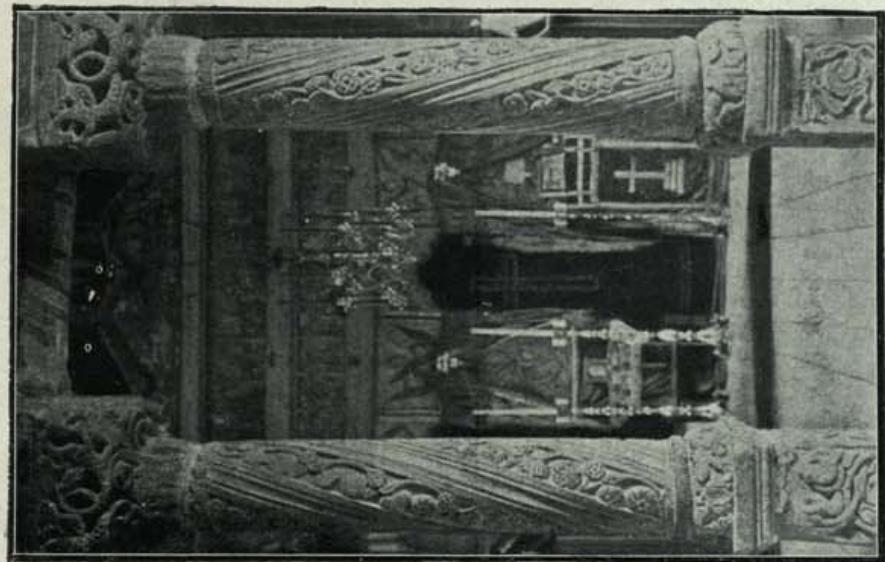
(După o fotografie din Muzeul mănăstiresc).

Partea superioară a portalului.

Stâlpii ușei dela intrare.

Coloanele din interior.

Sculpturile bisericii bătrâne din Mănăstirea Sinaia.

vreji de flori, cari se incolăcesc pe stâlp. Baza coloanei, tot cu ornamente florale, este puțin proeminentă și despărțită printr'un inel care încheie glafurile fusului. La partea superioară e o încingătoare mai pronunțată de palmete, iar d'asupra se lărgesc capitelul cu sculpturi ajurate, alcătuite din grifoni și alte animale ariate și tare stilizate, cari variază la cele două perechi de coloane. Încă destul de bine conservate, coloanele acestea sănt, împreună cu chenarul dela intrare, părțile cele mai interesante ale bisericuței și dovada cea mai sigură a influenței direct occidentale. Atât ornamentele florale cât și mai ales cele figurate și felul larg de tratare al draperiilor la figurile lui Moise și Aron și a ingerilor înlătură cu siguranță orice dubiu asupra originei occidentale a lucrărei. Ca și la Colțea au servit și aci modele aduse probabil din Italia. Un ecou așă de târziu al Renașterii în țările noastre. Alături de influențele pur orientale dela Curtea-de-Argeș și de cele gotice în bisericile moldovenești, aceste influențe italiene au însemnatatea lor, pentru că au determinat un alt curent, de care a fost înrăurită arta noastră înainte de a căpăta un caracter al său propriu. Se vede dar din nou, cât de pripită e afirmarea acelora cari, înainte de secolul al 17-lea, ne vorbesc de un stil național. Căci exemplul Colței și Sinaei nu e unic.

In acelaș stil ca coloanele naosului sănt și acele ale pridvorului. Aci din nefericire ele nu se pot vedea decât în parte, fiind prinse în zidăria posterioară, cu care s'au închis arcadele. Să sperăm că Eforia spitalelor civile, căreia aceiași grija ii incumbă și față de moștenirea artistică — de care sunt de alfel așă de strâns legate bogatele venituri ctitoricești, — va redă în curând înfățișarea ce o avea odinioară aceastei frumoase biserici. Degajarea colonadei se impune în primul rând: ea e reclamată din punctul de vedere estetic și constructiv. Din reprezentarea bisericiei în pictura din interiorul naosului, se confirmă deasemeni că pridvorul a avut arcadele libere. Ferestrele și ușa cea modernă trebuie neîntârziat înlăturate, fără nici un scrupul. Atunci numai vom putea admiră cum se cuvîne coloanele cu sculpturile lor în spirală, de un stil mai larg deși asemănătoare cu cele din interior. Potrivit cu deschizăturile mai mari ale arcadelor privitorului și stâlpii sunt mai scunzi ca cei dela zidul tindei. El repauzează aci pe soclul cel înalt al clădiriei; baza și capitelele sunt deasemeni mai bine proporționate, semănând cu cele dela Colțea.

Lucrări de restaurare se impun și la a doua tură a bise-

ricei, care se află deasupra zidului dintre pridvor și tindă. Dela prima vedere această clopotniță pătrată supără privirea prin aspectul ei greoi, împedîcând degajarea turlei bine proportionate a naosului. Existența clopotniței încă dela începutul clădirii se confirmă atât prin pictura ctitoricească cât și mai ales prin scara prevăzută în zidul chiar al bisericei. Proportiile ei au fost însă altele, după cum ne indică menționata pictură. Din examinarea interiorului turlei se văd încă clar transformările ce a suferit: a fost cu mult ridicată și sistemele de căte două ferestre strâmte, ca cele dela turla cea mare, au fost înlocuite prin deschiderile actuale mult prea largi. Clopotele din tură fiind azi ridicate, cu atât mai lesne se poate face restaurația indicată. Ca model poate servi turla cea mare. Aceasta se ridică pe o bază pătrată, care lipsește la clopotniță. Muchiile octogonului ca și cornișa turlei mari sunt accentuate prin zimți rotunzi de cărămidă. Ferestrele lungi și strâmte sunt închise în arcade cu ciubuce retrăgându-se spre interior. Acoperisul e de șindrilă. Crucile de metal au la bază ornamentul de flori, care din nedibăcia execuției are forma unei semilune, cu care însă nu e deloc în legătură.

Pictura interioară a bisericei datează, după cum reiese din inscripție, din 1795. Din pictura cu un veac mai veche poate să fi rămas numai pantocratorul din bolta turlei care, deși înegrit, pare a fi de un stil mult mai îngrijit decât restul zugrăvelii. Aceasta la început trebuie să fi fost totuși foarte frumoasă, dacă judecăm după splendidele modele ce ne-au rămas încă în pridvorul dela Colțea, cea contemporană cu bisericuța Sinaiei. Chiar după 1795 trebuie să se fi retușat din nou orânduelile de jos ale picturei, cari în starea actuală nu prezintă mare interes. Pe zidul ctitoricesc din tindă sunt pictați, în afară de Mihai Spătarul și Constantin Postelnicul cari țin biserică, și următorii: în stânga, lângă stâlp Serban Voevod cu cununa de aur pe cap, apoi Mihai, Toma, Stefan, cu femeile lor; iar în dreapta Constantin Basarab, Serban Basarab și Neagoe Voevod. Toți cu coroane de aur pe cap și mantii domnești, cari fiind însă posterior retușate nu merită o descriere mai amănunțită. Ceva mai bine păstrate și probabil mai vechi sunt picturile pridvorului.

Deasupra ușei de intrare e frumoasa scenă a Adormirii Maicei Domnului, care e și hramul mănăstirii. Deasupra ei e Scaunul Domnului, și apoi judecata cea din urmă în dreapta și soborul apostolilor în stânga, conform tipicului Erminiei. Bisericuța a ocupat dela început centrul clădirilor mână-

stirești, din cari o parte se reclădesc acum în urma incendiului. Ele constituie un pătrat cu ziduri înalte și groase; căci mănăstirea a fost dela început un fel de cetățuie, nevoie să se apere contra atacurilor dese în asemenea locuri neumblate (1).

Cu timpul, zidul înconjurator a suferit transformări. Astfel numai este azi nici o urmă a turnului ce probabil se ridică deasupra intrării, în zidul căreia s'a descoperit acum, cu prilejul restaurării, deschiderea scării. Despre modificările mai vechi vorbește chiar următoarea inscripție, săpată d'asupra intrării din spre răsărit.

Această poartă și toate înnoiturile căte se vădu aci au făcut părintele Dionisie Pro[i]jn Tiruloi în zi[le]le lui Ion Nicolae Voevoda în anu dela Adam 7228 Maiu 20.

Iar în afară din cadru, cu cifre arabe:

17 — 20.

Ce anume „înnoituri“ se vor fi efectuat atunci, numai putem distinge. Din clădirea veche a mai rămas lingă intrare trapeza sau refectoriul, alături de cuhnja sau bucătăria cea veche, interesantă prin seria de bolti ce se suprapun îngustându-se, spre a se termina printre un horn cilindric careiese deasupra acoperișului.

Seria micilor chilii din aripa nordică sunt interesante prin tavanurile diferit boltite. Una din aceste mici încăperi prezintă chiar o calotă sferică limitată printre un brâu, la care se văd urme de sculpturi sub stratul cel gros de tencuială posterioară. Si în pendentivii ce susțin bolta se zăresc asemenea urme de ornamente în relief. În prelungirea chililor din această aripă se află paraclisul mănăstirii. O bisericuță de forme foarte reduse și care nu se distinge la exterior de restul chililor. În interior e reducerea planului obișnuit. Printre o ușă laterală se intră în tinda cea mică, care este boltită; de aci în tinda cea mare sau pronaos. Acesta are însășiarea unei lungi săli, cu strane ce se însiră pe am-

(1) Istoricul mănăstirii Sinaia e pe larg expus în următoarele două broșuri, apărute cu ocazia serbării a două veacuri dela fundarea bisericii. I) Arhimandritul Nifon: mănăstirea Sinaia; 8° ilustrat; 64 p. București, Tipografia Gutemberg, 1895. II) A. G. Galășescu: Sinaia; 8° ilustrat; 134 pp. București, Tipografia Lăzăreanu; 1895.

Aceasta din urmă cuprinde numeroase documente referitoare la Sinaia precum și lista completă a averii mișcătoare și nemișcătoare a mănăstirii.

bele laturi. Bolta cilindrică, în mijlocul căreia e pictată Nașcătoarea de Dumnezeu, e tăiată de arcurile deșchiderilor ferestrelor și firidelor. O singură deschidere în zidul gros mijlocește pătrunderea în naosul cel foarte redus. Aceasta e despărțit de altar printr-o tâmplă de zid cu două deschideri numai. Spațiul rezervat altarului fiind deasemeni foarte strâmt, prestolul sau sfânta masa nu e liberă, ca în regulă generală, ci e alipit de zidul răsăritean. Mici firide în loc de proscomide și diaconicon.

In interiorul naosului, deasupra ușei se află următoarea inscripție :

Intărirea celor ce nădăj duesc spre tine întărește
D[io]nne biserica ta care o ai căstigat cu scump
sâangele tău | 1792 Mai 7.

Si această dată nu poate fi decât aceia a reparațiunii și probabil a repictării paraclisului, care pare a fi fost zidit deodată cu biserică. O bună doavadă a vechimii picturilor, posterior retușate, sănt nimburile sau aureolele în relief, cu ornamente, care încadrează figurile sfinților.

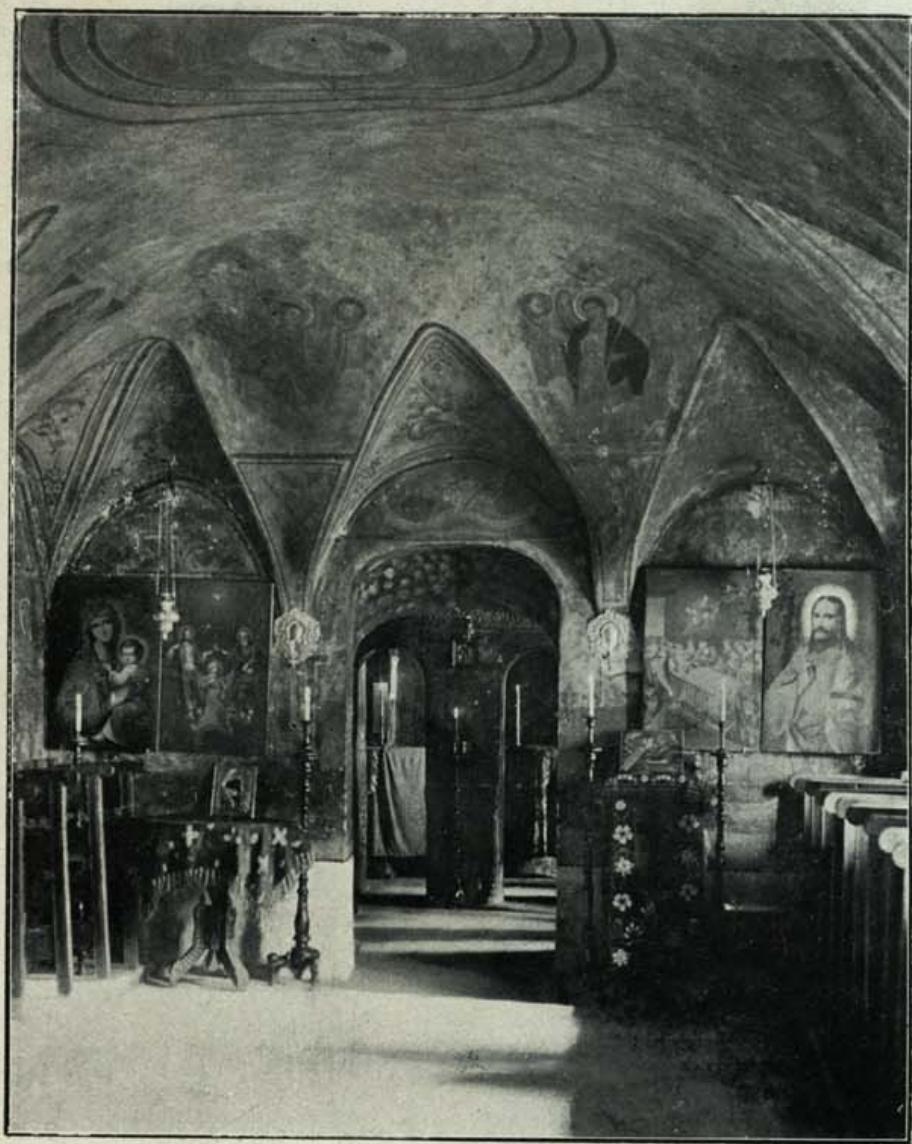
Lumina pătrunde în paraclis prin mici ferestre numai din spre sud. Din chenarele lor sculptate nu a mai rămas decât unul singur.

Celelalte două aripi ale clădirilor împrejmuitoare cuprind chiliile monachilor.

Intreg complexul acestei curți a vechei mănăstiri avea multă unitate prin proporțiile sale juste și aspectul simplu dar placut al clădirilor. Ar trebui pe cât se poate să se mențină acest caracter particular vechilor noastre mănăstiri, azi mai toate tare modernizate. Cu ocasiunea reparațiunilor impuse de incendiu, s-ar cuveni ca Eforia să mai întreprindă și lucrările necesare la biserică cea bătrână, a cărei importanță artistică am arătat-o, precum și la celealte chilii.

Toate aceste lucrări să se facă însă respectându-se formele vechi ale clădirii. Mai ales să se mențină caracterul de senitate și intimitate, pe care îl are în aşa grad această curte cu clădirile sale albe, plantații în veselitoare și fântâna răcoritoare.

Fiind bine întreținută, va putea servi de model schiturilor din țară. În orice caz va putea da o bună impresie de viața monachală a țării noastre numeroșilor vizitatori indigeni și străini, cari se strecoară pe aci. Biserică bătrână,

Interiorul paraclisului Mănăstirii Sinaia.

(După o fotografie din Muzeul mănăstiresc).

Fragment din desenurile Reginei
pe peretele chiliei ocupate odinioară de Majestatea Sa, azi sală de Muzeu.

bine restaurată, va fi un demn reprezentant al unei anumite epoci a artei noastre strămoșești.

Din clădirile bisericei celei nouă nu prezintă interes decât Muzeul Mănăstirei instalat în aripa dinspre sud. Aceasta e opera sf. Sale Părintelui Archimandrit Nifon, Starețul Sinaei, care a avut minunata idee de a aduna și expune cum se cuvine toate odăjdiile vechi ale mănăstirei, precum și cărțile bisericești și alte obiecte ale cultului. Pe lângă cele din Sinaia s-au adăogat în curând și alte obiecte primite în dar sau colectate de Sf. Sa, astfel că azi avem un adevărat Muzeu, cu mai multe secțiuni chiar. O primă serie o formează obiectele cultului. Cu siguranță datează dela Ctitorul Mănăstirei o cutie de bronz (un artofon) pe fundul căreia stă gravat numele lui Mihai Cantacuzino și data 1724. Capacul artofonului prezintă ornamente în relief cari, ca și acele ale stâlpilor bisericei, au caracter italienesc. Mai sănt cruci cu admirabile sculpturi fine în lemn, îmbrăcate în argint și cu pietre scumpe. Una din aceste cruci cu smalțuri, datează din 1718. Tot dela Spătarul Mihai se zice că ar proveni și paftalele de fildeș sculptat à jour și legat în aur. Dăruit de ctitor este Molitfelnicul slavon din 1698, pe ale cărui file se vede repetându-se de 16 ori iscălitura proprie a lui Mihai Cantacuzino. Legătura în argint din 1776 a unei Evanghelii este din nefericire tare stricată prin adaosuri posterioare. Dintre candele, cele mai frumoase sănt cele două datate dela jumătatea secolului al XVIII, cari, deși fac parte din vechiul tezaur al mănăstirei, servesc încă azi în paraclis și bisericuță bătrână. Pe lângă aceste numeroase obiecte vechi, Muzeul cuprinde și altele noi, daruri prețioase ale Suveranilor noștri sau achiziții ale Sf. Sale Părintelui Stareț, făcute în numeroasele sale pelerinagii pela sf. Munte sau prin Rusia și la sf. Mormânt. E unică în felul ei această colecție, atât de prețioasă și interesantă.

La secțiunea eclesiastică se adaugă partea etnografică sau de artă românească a Muzeului. De remarcat sănt aci câteva scoarțe vechi românești cu izvoade și culori admirabile.

Foarte bogată este bibliotecă mănăstirei compusă din manuscrise și tipărituri vechi, din cari unele ilustrate, de o mare valoare. O colecție de fotografii și stampe completează această bibliotecă prețioasă.

Frumoasa operă culturală a Sf. Sale Părintelui archimandrit Nifon nu poate fi îndestulă laudată. Muzeul întemeiat din propria sa inițiativă și numai prin sărguința Sf.

Sale merită să găsească cât mai mulți imitatori. Câte odoare nu ar fi fost salvate, dacă în fruntea mănăstirilor noastre s'ar fi intamplat să fie și alți stareți cu aşa înaltă cultură și pricepere și mai ales cu aşa mare dor de a fi folositor se-menilor săi ca Cuvioșia Sa archimandritul Nifon Sinaitul! Să sperăm că acum cel puțin frumosul său exemplu nu va rămâne fără imitatori.

Încăperile în cari azi se află Muzeul au fost locuite în timpul verei, din 1871 și până la terminarea Castelului Peleș, de Regele și Regina noastră. Ca o amintire a acestor vremuri petrecute în chiliile mănăstirești, au rămas într'una din sălile Muzeului de azi portretele desenate de Regina cu creionul pe chiar zidul văruit. Sunt portretele oaspeților familiei domnitoare, pe cari Regina, seara la lumina lumanărilor, le fixă pe părete. După cum singură povestește, Regina, care nu luase nici o lectie de desen, se căzniă să urmeze la început umbra figurilor pe zid. Văzând însă deformarea ce se obținează astfel, S'a incumetat a le picta cu mână liberă. Primele portrete astfel obținute sănt numai de profil; în curând însă Domnița reușește a desină și figurile din față, dându-le în totdeauna o uimitoare asemănare. Cu plăcere regăsim astăzi portretele celor mai însemnați bărbați ai acelor vremuri, fixate fără nici o ordine, din fuga creionului, dar cu multă vervă, pe peretele cel alb. În portiunea de zid aci reproducă vedem jos, sub No. 18, pe adânc cugetătorul filosof și critic, d. Titu Maiorescu, alături de Generalii Haralambie (11) și Greceanu (27); Doamnele Zoe Bengescu (13 și 25), General Poenaru (24) și Băicoianu (26); d. Teodor Văcărescu (17), Col. Filiti (19), Nicu Moscu (20) etc.

Mijlocul e ocupat de următoarea scenă: Dr. S. Ștefănescu cu o foarfecă vreă să scoată ochii prefectului județului de pe vremuri, care nu voia să vadă starea deplorabilă în care se aflau drumurile departamentului său. Generalul Davila (37) ajută susținând capul vinovatului, pe când din dreapta intervine mâna generalului Florescu, care împiedică executarea oribilului plan.

Cele două ziduri, cuprinzând peste 80 de portrete, sănt azi ferite sub sticlă de orice deteriorare.

Numeroase alte amintiri din timpul reședinței Domnitoare în M-reia Sinaia măresc interesul acestui Muzeu.

Față de însemnatatea artistică a bisericei bătrâne și de locul deosebit ce-l ocupă se impune ca acestui celui mai vizitat dintre schiturile românești să i se dea însășiarea

cuvenită menirei sale adevărate. Credem dar că Eforia Spitalelor nu se va opri la reparațiunile întreprinse, ci va face tot ce reclamă o serioasă restabilire a acestui singur monument strămoșesc din Sinaia cea nouă. Căci numai puțin mai trebuie pentru ca vechea mănăstire să-și recapete caracterul său de odinioară, care în nici un caz nu trebuie alterat prin adaosuri nepotrivite. și astfel străvechiul și frumosul local va redeveni adăpostul cuvenit monachilor păstoritori, cu atâtă creștinească demnitate și frătească iubire de către prea cuviosul archimandrit Nifon Sinaitul.

E destul de urită biserică cea nouă, pentru ca să se impună o compensație printre o bună restaurare a bisericii celei bătrâne.

AL. TZIGARA-SAMURCAȘ.

Biserica bătrână a M-rei Sinaia.